

Zomerschool. Explosieve internationale situatie, kapitalisme in het slop

De laatste G7-top in Canada in juni bracht een scherpe illustratie van de huidige wereldwijde wanorde. Het was zelfs niet mogelijk om tot een gezamenlijke verklaring te komen. De slechte staat van de economie versterkt de instabiliteit. Alle instellingen en alles wat normaal was in de periode sinds de Tweede Wereldoorlog, ligt onder vuur. Het proces van globalisering heeft het moeilijk en de inter-imperialistische spanningen leiden tot een nieuwe periode van conflicten en toegenomen confrontaties.

VERSLAG DOOR NICOLAS GROES VAN DE DISCUSSIE OVER WERELDPERSPECTIEVEN TIJDENS DE INTERNATIONALE ZOMERSCHOOL VAN HET COMMITTEE FOR A WORKERS' INTERNATIONAL EIND JULI IN BARCELONA

Dit leidt tot een politieke en sociale situatie die eveneens explosief is. Net voor het begin van de zomerschool van het CWI waren er in Barcelona 300.000 betogers voor de vrijlating van politieke gevangenen en een dag eerder, op 13 juli, waren er 250.000 betogers in Londen tegen het bezoek van Trump.

In de loop van het afgelopen jaar waren er verschillende indrukwekkende sociale bewegingen. De afdelingen van het CWI kwamen daarin tussen, onder meer in de massabeweging in Catalonië (de nationale kwestie is erg belangrijk voor de eenmaking van de arbeidersbeweging), de historische feministische staking van 8 maart in de Spaanse staat of nog in de campagne voor het referendum rond de afschaffing van het verbod op abortus in Ierland. In Seattle gingen onze kameraden de confrontatie aan met de rijkste man ter wereld: Jeff Bezos van Amazon. Het was onmogelijk om te berichten van alle strijdbewegingen waarin CWI-leden actief waren de voorbije maanden, maar er werd wel geprobeerd om de grote lijnen van de economische, politieke en sociale ontwikkelingen te schetsen.

Terugkeer van het feminisme

Het voorbije jaar zagen we dat nieuwe lagen in actie kwamen, waaronder heel wat jonge vrouwen. Dat is een uitdrukking van een meer algemene woede onder de werkende klasse.

Er is overal een opleving van de vrouwenbeweging, maar die ontwikkeling gebeurt niet overal op hetzelfde ritme. In Argentinië, Ierland, Chili en Spanje maakte deze beweging indruk, elders is ze amper begonnen. Het proces is echter wel wereldwijd, met specifieke lokale kenmerken. In de Spaanse staat was de feministische beweging twee jaar geleden nog erg beperkt. Het thema werd door de meerderheid van de werkende klasse genegeerd en het debat was vooral academisch. Op 8 maart werd een grote kwalitatieve stap gezet met de feministische staking waaraan zes miljoen vrouwen én mannen deelnamen.

Het is niet mogelijk om de opkomst van deze beweging te begrijpen zonder te wijzen op de linkse richting die ermee gepaard

De discussie werd ingeleid door Peter Taaffe van het Internationaal Secretariaat van het CWI

gaat. De aanwezigheid van de werkende klasse op de betogingen van 8 maart was massaal. Deze beweging ontwikkelde vanuit de basis en vormt ook voor de gevestigde partijen en vakbondsleiders een uitdaging. De acties van 8 maart werden een manier om niet alleen tegen seksisme in te gaan, maar ook om de 'sociale vrede' die door de vakbondsleiders verdedigd wordt in vraag te stellen.

Naar een parlementaire opstand in Mexico?

Op 1 juli werd Andres Manuel Lopez Obrador (AMLO) van de Beweging voor Nationale Heropstanding (MORENA) verkozen in de Mexicaanse presidentsverkiezingen. Er waren al twee eerdere pogingen om verkozen te raken. Het feit dat het nu wel lukte, is van groot belang voor heel Latijns-Amerika.

Het biedt twee mogelijkheden voor de massa's. Ofwel komt het tot een openlijke confrontatie met het kapitalisme en de grootgrondbezitters om de strijd voor socialisme aan te gaan. Als

Wereldperspectieven

deze weg gevolgd wordt, zullen niet de grootgrondbezitters en de Mexicaanse burgerij moeten bestreden worden, maar zal ook de VS er alles aan doen om de strijd te stoppen. Deze strijd kan tegelijk een stimulans vormen voor een revolutionair proces in Latijns-Amerika, terwijl het tegelijk een aanzienlijke impact zou hebben in de VS. De handelsrelaties tussen de VS en de EU of China zijn dan wel cruciaal, maar de handel met Canada en Mexico vertegenwoordigt een groter belang dan die tussen de VS en Duitsland, China en Japan samen.

De andere optie is wat we in Venezuela gezien hebben. Het ontbreken van een breuk met het kapitalisme heeft daar rampzalig gevolgen. We zijn niet fatalistisch en we verzetten ons tegen de sceptici die op voorhand de nederlaag verkondigen. Latijns-Amerika heeft tot op zekere hoogte een bocht naar rechts gemaakt, maar dit is het resultaat van een strijd tussen levendige krachten. We mogen bovendien niet overdrijven in welke mate die bocht naar rechts werd genomen. Dat neemt niet weg dat er in bepaalde landen een gevaar is voor reactionaire regimes die zich op het leger baseren. Maar dit ligt niet op voorhand vast. Het gevaar ervan wordt wel groter indien AMLO tot een compromis probeert te komen met de burgerij en daartoe afstand neemt van zijn eigen programma.

Het Britse magazine The Economist verwees openlijk naar Griekenland en Syriza met de suggestie dat de recente ontwikkelingen in Mexico voor de kapitalisten niet teveel angst moeten veroorzaken. AMLO kan zich effectief aan het kapitalisme aanpakken. Tot op zekere hoogte is dat wat er nu al gebeurt. Maar anderzijds is er de druk van de massa's op hem en zijn regering.

De vorige verkiezingen werden gekenmerkt door een grootschalige fraude. Nu waren de heersende klassen erg bang voor de reactie van de massa's. Er werden verdedigingscomités opgezet doorheen het land om te strijden tegen de drugbarons en tegen verkiezingsfraude. Ook Chavez sprak aanvankelijk slechts over heel beperkte hervormingen, maar werd door massastrijd van onderuit gedwongen om verder te gaan. Dat is overigens ook wat er in de jaren 1930 in Mexico gebeurde met het regime van Cardenas. Een nieuwe golf van sociale strijd staat op de agenda en het is mogelijk om doorheen die beweging een breder gehoor te vinden voor revolutionaire socialistische antwoorden. Mexico kan een belangrijke rol spelen in de discussies van de arbeidersbeweging.

Uitdrukking van een proces in heel Latijns-Amerika

Er is een strijd tussen revolutie en contrarevolutie op het continent. Brazilië kent de ergste crisis sinds 1988. Er zijn brutale besparingen, onder meer op gezondheidszorg, waardoor ziektes die verdwenen waren, zoals polio, een nieuwe opmars kennen. De rechtse president Temer kwam aan de macht na een parlementaire staatsgreep. Hij heeft alle publieke uitgaven voor 20 jaar bevroren. Er is een nieuwe wet om het collectief overleg tussen werknemers en werkgevers af te bouwen ten voordelen van individuele overeenkomsten, wat rampzalig is voor de arbeidsvoorwaarden en de impact van de vakbonden. Veel werkenden overleven nu enkel dankzij liefdadigheid. Een groeiend aantal gezinnen verliest de toegang tot huisvesting. De informele sector wint aan belang, de onveiligheid neemt toe en er is een ontrafe-

Mexico: verkiezingsmeeting van AMLO

ling van het sociaal weefsel. In deze wanhopige situatie kijken sommigen naar het leger om de orde te herstellen. Maar voor de autoriteiten betekent de versterking van het leger vooral dat er een middel is om verzet de kop in te drukken.

Nochtans blijven er sociale bewegingen ontstaan en ontwikkelen, zo was er in mei eenstaking van vrachtwagenchauffeurs. De sociale context is erg fragiel. De komende verkiezingen zullen de meest onzekere zijn sinds 1989, het jaar van de eerste verkiezingen. Temer beschikte tot voor kort nog over een zekere populariteit, maar die verdwijnt razendsnel en is al gezakt tot amper 3%. De gevestigde politici verliezen hun geloofwaardigheid, waardoor de kapitalisten wanhopig zoeken naar een figuur zoals Macri in Argentinië of Macron in Frankrijk.

De situatie in Brazilië toont de gevolgen van het falen van het centrumlinks reformisme. In Venezuela en Nicaragua betalen de werkenden en armen eveneens een hoge prijs voor het falen van het reformisme. De overwinning van rechts in verschillende landen van het continent is geen uitdrukking van een bocht naar rechts in het bewustzijn van bredere lagen. Peilingen geven aan dat er een breed gedragen verzet is tegen privatiseringen en steun voor publieke tussenkomsten om de armen te helpen. De electorale steun voor rechts is vooral een uitdrukking van verzet tegen het rechtse beleid van de 'linkse' krachten. Deze steun is bovendien erg fragiel. Sinds Macri in 2015 aan de macht kwam, kende Argentinië al drie algemene stakingen. In Chili ontstonden eveneens grote bewegingen nadat Piñera in 2017 aan de macht kwam.

De kapitalisten zijn niets vergeten, maar hebben ook niets geleerd

Het idee dat opkomende economieën zoals de Braziliaanse de wereldeconomie zouden redden, behoort ondertussen al tot het verleden. Er is niets meer dat het idee onderbouwt dat het kapitalisme brede lagen van de bevolking uit hun rampzalige situatie zou halen. India is weg naar een economische crisis met een regering waarvan de steun ondermijnd is omdat er geen antwoord komt op de enorme armoede. De regering baseert zich op hindoenationalisme om steun te vinden. Tegelijk zijn er dagelijks verslagen van betogingen en stakingen, met een groeiend gevoel van verzet tegen de grote bedrijven.

Ook China gaat een nieuwe periode in. Dit is wellicht de meest repressieve staat ter wereld. Er is een nooit geziene machtsconcentratie in handen van Xi Jinping. Dat is geen uiting van sterkte, eerder van zwakte en van angst voor grote sociale bewegingen in een moeilijker economische situatie. Ondanks een begroting voor censuur en controle dat even groot is als het BBP van Venezuela, slaagt het regime er niet in om protest te stoppen. Zo was er online protest tegen het verbod op artikelen over LGBTQI+ mensen. Maar liefst een half miljoen mensen gingen in tegen het regime door berichten te plaatsen met de slogan 'ik ben gay'. Verder waren er recent stakingen die gelijktijdig in verschillende provincies plaatsvonden, zoals de acties van de vrachtwagenchauffeurs. Dit gebeurt in een context waar vakbonden verboden zijn en stakingen illegaal.

De invoertarieven van de regering-Trump zijn vooral tegen China gericht. De handelsoorlog is begonnen. Na de eerste maatregelen tegen de EU en Canada, was het de beurt aan China.

De maatregelen die begin juli aangekondigd werden, vormen een regelrechte escalatie. Voor de VS is de EU een verzwakte en verdeelde tegenstander. Met China is het anders gesteld. Van daar dat zowat de helft van de genomen maatregelen tegen China gericht zijn. Trump gaf bovendien toelating voor de verkoop van wapens en militaire technologie aan Taiwan, een bijkomende provocatie tegen China. Het is nog moeilijk om te zien welke dynamiek deze ontwikkelingen zullen kennen, maar een terugkeer naar de fase 'voor 6 juli' is niet mogelijk.

Mogelijk zal de handelsoorlog verder uitbreiden. Dit zal verregaande gevolgen hebben op vlak van werkloosheid en andere sociale rampspoed, wat natuurlijk ook kan leiden tot massale bewegingen en dit in de belangrijkste economische machten.

Voor Martin Wolf, commentator bij de Financial Times is het duidelijk: "Trump heeft de neoliberale wereldorde die nochtans door de VS is opgezet de oorlog verklaard." Historisch gezien hebben alle dominante krachten steeds gepleit voor meer vrijhandel. De protectionistische opstelling van Trump en de Amerikaanse heersende klasse is een uitdrukking van de neergang van het Amerikaans imperialisme, zelfs indien het nog veruit het sterkste imperialisme is. De huidige multipolaire wereld houdt in dat geen enkele macht zijn wil nog aan anderen kan opleggen.

De eerste stappen in de handelsoorlog bestaan uit het invoeren van protectionistische taksen die de huidige economische situatie bedreigen. Maar er bestaan nog andere gevaren. Om de gevolgen van de economische crisis te verzachten, zijn er massaal schulden gemaakt. De totale schuldenberg is goed voor een bedrag dat gelijkstaat aan 240% van de waarde van het wereldwijd product. Dat is niet eeuwig houdbaar. De economische en financiële situatie in Italië is een tijdbom, net zoals die van Argentinië (de derde economie van Latijns-Amerika), waar de regering opnieuw bij het IMF moest aankloppen om het bankroet te vermijden.

Het klopt dat er een zeker economisch herstel was in de VS, maar dit heeft vooral geleid tot nieuwe precare jobs. Er ontstonden 600.000 van dergelijke jobs in het tweede kwartaal van 2018. Het herstel is een van de zwakste in de geschiedenis. De chronische crisis van het kapitalisme is verre van voorbij.

Het is overigens opmerkelijk dat de burgerij zelf klaagt over het feit dat het herstel niet tot uiting komt in de productiviteitscijfers. Het kapitalisme is niet in staat om de productiviteit waar de werkenden toe in staat zijn bol te werken. De winsten worden niet geïnvesteerd in nieuwe productie. Elk economisch stelsel is afhankelijk van de arbeidskracht en de wijze waarop deze georganiseerd is. Het zogenaamde moderne kapitalisme lijkt op een oud ziek systeem. In plaats van te investeren in productie, worden middelen gepompt in financiële waardepapieren. De winsten worden naar belastingparadijzen doorgesluisd in plaats van ze in de reële economie te investeren. De kapitalistische klasse weigert de productiekrachten te ontwikkelen. De historische rol van de kapitalisten ligt achter de rug.

De kapitalisten begrijpen zelf niet hoe hun systeem functioneert. De beperkte vormen van controle op de banken die bij het begin van de crisis werden ingevoerd, worden terug afgebouwd. Tien jaar na de crash van 2007-08 is het kapitalisme steeds meer een slapende vulkaan die op elk ogenblik kan wakker worden. Destijds voorspelde het CWI dat er een economische crash zat aan te

komen op basis van de schulden, maar dat het onmogelijk exact te voorspellen was wanneer deze er zou komen. Vandaag komt de Bank voor Internationale Betalingen (de oudste internationale financiële instantie die ook wel de 'centrale bank van centrale banken' wordt genoemd) tot dezelfde conclusie: er dreigt een nieuwe economische schok. Een kapitalistische commentator stelde zelfs dat het kapitalisme geluk heeft dat het stalinisme is ineengestort voor het zelf in elkaar stort.

Nieuwe conflicten en vluchtelingen crisis

Er wordt steeds harder geconcurrereerd voor de winsten. Kapitalisten gaan openlijker met elkaar in confrontatie en ook op wereldvlak worden oude allianties verbroken om er nieuwe op te zetten. Het is niet alleen een kwestie van conflicten tussen imperialistische machten, maar ook van krachtsverhoudingen tussen klassen. Een openlijk militair conflict tussen de grootmachten staat niet op de agenda, door de kracht van de arbeidersbeweging maar ook door de nucleaire dreiging. Maar er is wel een dreiging van toename van regionale conflicten en marionettenoorlogen.

In 2017 namen de wereldwijde militaire uitgaven toe tot 1700 miljard dollar. In de NAVO-landen alleen was er een stijging met 5% op jaarbasis. Dat bedrag is tien keer zoveel als wat volgens NGO's nodig is om armoede uit de wereld te helpen. Die vergelijking gaat natuurlijk niet volledig op: er is meer nodig dan een investering om een einde te maken aan armoede. Er is een verandering van systeem voor nodig.

De imperialistische machten zijn betrokken in het versterken of aansturen van verschillende conflicten. Die hebben gevolgen die zich echter niet tot de regio's van de conflicten beperken. Dat is een van de belangrijkste redenen voor de vluchtelingen crisis. In de VS en in Europa voert de rechterzijde een offensief rond die kwestie, ook al trekken ze het beleid van vorige regeringen enkel maar brutaler door. Voor de gevestigde partijen lijkt het debat zich te beperken tot de vraag tot op welk niveau vluchtelingen onmenselijk worden.

Is een oplossing op kapitalistische basis mogelijk? De verschillende machten beconcurreren elkaar en zwijgen daarom bijvoorbeeld over de genocide tegen de Rohingya in Birma. De westerse machten durfden zich niet uitspreken omdat ze vreesden dat dit de weg zou openen voor een nog sterkere Chinese aanwezigheid in het land.

De regeringen gebruiken terrorisme als rechtvaardiging voor oorlogen en voor het asielbeleid. Het sociaal bewustzijn heeft een afkeer van leegtes, stelde Trotski destijds. De defensieve opstelling van de arbeidersbeweging en het neoliberale offensief hebben gevolgen op het bewustzijn. De praktische gevolgen van het besparingsbeleid hebben ook een effect. Dit biedt ruimte voor rechtse populistische partijen die een deel van het politieke vacuüm innemen. Het is normaal dat het bewustzijn in deze omstandigheden niet eenduidig is rond een kwestie als vluchtelingen. We moeten geduldig uitleggen hoe het kapitalisme functioneert en waarom de eenheid van de arbeidersbeweging essentieel is om een einde te maken aan dit systeem. Het zijn niet de vluchtelingen die verantwoordelijk zijn voor oorlogen en neokoloniale plundering, en evenmin voor het tekort aan jobs of openbare diensten.

Gevolgen van de ideologische stappen achteruit na de val van het

stalinisme

Trump is het resultaat van de crisis van het kapitalisme. Dergelijke figuren kunnen een zekere echo vinden door in te spelen op de vervreemding van de massa's in een situatie waar de linkerzijde en de liberalen geen uitweg bieden. Bepaalde lagen van de bevolking hoopten op een overwinning van Bernie Sanders in de Democratische voorverkiezingen om Trump te kunnen verslaan. Bij een confrontatie tussen Sanders en Trump had die eerste het volgens de peilingen kunnen halen.

De val van het stalinisme in het Oostblok maakte een einde aan de dictatoriaal geplande economie. Het had echter ook een negatief effect op het bewustzijn van bredere lagen van de bevolking. De contrarevolutie is een grote rem op de geschiedenis. Het gaat niet zozeer om een vernietiging van de organisaties van de arbeidersbeweging, maar wel om een terugtocht van het bewustzijn. Beeld je in wat er zou gebeurd zijn indien de crash van 2007-08 plaatsvond in een situatie waarin de arbeidersbeweging geen ideologische terugslag had gekend. De gebeurtenissen zouden er erg anders uitgezien hebben!

Wie de revolutionaire gebeurtenissen van de jaren 1960 heeft meegemaakt, kan zich inbeelden welke revolutionaire golf er zou geweest zijn indien de crisis van 2007-08 toen had plaatsgevonden. We zouden al bezig geweest zijn met het bespreken van een strategie om met massa-organisaties van de arbeidersbeweging naar het socialisme te gaan. De politieke debatten zouden gaan over allerhande vormen van centrisme (reformisme dat elementen van een revolutionaire retoriek aanneemt), over de rol van revolutionaire massapartijen, ... Dat geeft een idee van de periode waarin we komen, als terug aansluiting gevonden wordt met de loop van de geschiedenis.

Massa's in acties, zelfs in de meest rampzalige situaties

Het CWI staat vaak alleen met zijn verdediging van socialisme en zijn pogingen om uit te leggen wat socialisme betekent. Dit is rampzalig voor de arbeidersklasse. In de neokoloniale wereld zijn de massa's nooit aan de armoede ontsnapt, maar deze rampzalige omstandigheden kennen nu ook een opmars in de VS, zuidelijk Europa en zelfs het noorden van Europa. De levensverwachting in de VS en Groot-Brittannië stagneert en loopt zelfs wat terug. Economische analisten stellen dat Groot-Brittannië de scherpste daling van de levensstandaard in 200 jaar kent. Bepaalde regio's van de VS zijn economische woestijnen geworden waar de situatie nog erger is dan in de grote depressie van de jaren 1930.

We kunnen ons zelfs niet inbeelden wat het lot van de massa's in Afrika en elders is. In het Midden-Oosten is er een soort van permanente oorlog. Terwijl de oorlog in Syrië stilaan uitgeput lijkt, duiken nieuwe conflicten op. In Gaza gaat de horror gewoon door.

Maar de massa's zullen dit niet zomaar blijven ondergaan. Het proces van revolutie en contrarevolutie in het Midden-Oosten en Noord-Afrika in 2011 ligt ondertussen al even achter de rug. Maar er zijn opnieuw voorbeelden van massastrijd, zoals de algemene staking die in Jordanië plaatsvond. Deze beweging was groter dan het protest van 2011 in Jordanië. De staking was

gericht tegen prijsverhogingen van basisproducten. In Iran wordt de middeleeuwse censuur uitgedaagd door vrouwen die in het openbaar hun hoofddoek afgooien. Het regime slaagt er niet meer in om de bevolking het zwijgen op te leggen. De massa's verliezen stilaan hun angst, één van de voorwaarden voor een revolutie. Als de arbeidersklasse echter niet in staat is om het proces te leiden, zullen kleinburgerlijke lagen het initiatief nemen.

Het offensief tegen vakbondsrechten is een internationaal fenomeen, ook in Europa en de VS. Dit is geen toeval. Het is een uitdrukking van de angst van de heersende klassen voor de potentiële kracht van syndicale organisaties.

Nieuwe linkse krachten

In Zuid-Afrika is Jakob Zuma eindelijk afgezet dit jaar en vervangen door Cyril Ramaphosa, eveneens van het ANC (Afrikaans Nationaal Congres). Het duurde niet lang voor Ramaphosa, een voormalige vakbondsleider in de jaren 1980, overging tot het nemen van antisyndicale maatregelen. Daarmee wil hij de actiebereidheid van de bevolking ondermijnen. Hij wil stakingen zelfs verbieden als ze “de economie van het land in gevaar brengen.” Er is de voorbije maanden een nieuwe vakbondsfederatie opgezet: SAFTU. Deze groepeerd verschillende vakbondsafdelingen die uit de regeringsgezinde federatie COSATU zijn gestapt, waaronder de machtige metaalvakbond NUMSA. De nieuwe vakbondsfederatie pleit ook voor een nieuwe arbeiderspartij.

Die kwestie is een van de belangrijkste. In de VS werd het potentieel voor een nieuwe linkse formatie meermaals aangetoond, bijvoorbeeld met de campagne van Sanders. Sindsdien waren er heel wat acties tegen Trump, maar kwam ook de arbeidersbeweging opnieuw meer in actie. Zo was er de lerarenstaking en worden er acties gepland bij UPS. In de Teamster-vakbond werden maar liefst 18 CAO's die door de leiding voorgesteld werden afgekeurd door de basis. Er is een hernieuwde groei van de vakbonden in de VS, met 75% van de nieuwe vakbondsleden die jonger zijn dan 35 jaar. Er is een hernieuwde opleving van de arbeidersbeweging in de VS.

De kwestie van een nieuwe arbeiderspartij is een onderdeel van dit proces. Er kunnen allerhande stappen in die richting gezet worden. De benadering kan verschillen van stad tot stad of staat tot staat, naargelang de economische situatie maar ook op basis van strijdbewegingen. We moeten ingaan tegen illusies in een herstelling van de Democraten, een onvermijdelijke fase in het proces van de ontwikkeling van de beweging in de VS.

Een van de kenmerken van nieuwe linkse krachten zoals die rond Mélenchon, Corbyn, Podemos, ... is dat het gaat om netwerken en niet zozeer om gestructureerde partijen die een georganiseerde tussenkomst toelaten. We moeten voorzichtig zijn omtrent onze tactieken om het debat over programma en methoden richting te geven. We waken erover dat we niet vast komen te zitten in deze formaties, maar dat we onze werking, zeker naar de jongeren toe, onafhankelijk kunnen verderzetten.

Socialisme: meer dan ooit nodig

We staan voor een erg bewogen periode. De oude imperialistische wereld zit in een erg pijnlijke doodstrijd. Er ontstaan nieuwe krachten van de arbeidersbeweging. Het CWI beschikt

nog niet over de nodige krachten om de uitdagingen die in deze situatie vervat zitten aan te gaan. Maar in deze periode van onrust en opstanden, zullen er zich enorme mogelijkheden stellen.

Correcte perspectieven en een stevige analyse van de situatie, de tegenstellingen en de meest waarschijnlijke ontwikkelingen, bieden ons de mogelijkheid om tussen te komen in bewegingen en om door moeilijke periodes te gaan. Zelfs met onze beperkte krachten kunnen we een verschil maken dankzij ons programma, onze strategische benadering, onze tactieken en onze methoden die gebaseerd zijn op een vertrouwen in de capaciteiten van die slapende reus die de arbeidersbeweging is.

De echte geschiedenis van het trotskisme ligt voor ons en moet nog geschreven worden. Het rotte karakter van het kapitalisme zorgt ervoor dat socialistische ideeën op een massale schaal ingang zullen vinden.